

Δομήνικος Κοντολέων

Αγοράκι

Μια ιστορία αγάπης...
ή μπορεί και μίσους...

ΑΘΗΝΑ 2018

Ο Δομήνικος Κοντολέων γεννήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1980 στην Αθήνα. Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος στον έντυπο Τύπο. Δούλεψε επίσης στην Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF. Παρακολουθεί σεμινάρια θεατρικής γραφής.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6773396879

E-mail: dominikos26@gmail.com

Facebook: Dominikos Kontoleon

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πολ Τίμπετς, Σμήναρχος του Αμερικανικού Στρατού

Ένας ανώτερος στρατιωτικός, έτοιμος για την πιο μεγάλη στιγμή της καριέρας του...

Ένας άνδρας, μπροστά στην πιο σημαντική συνειδητοποίηση της ζωής του...

Μια ιστορία αγάπης...

ή μπορεί και μίσους...

Goodnight my love...

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνικό: Το εσωτερικό ενός αεροσκάφους. Ένας ψηλός άνδρας, με σκούρα μαλλιά, γύρω στα 30, κάθεται στο πιλοτήριο. Ρυθμίζει τις τελευταίες λεπτομέρειες πριν την απογείωση. Δείχνει σκεπτικός. Παίρνει ένα χαρτί στα χέρια του και αρχίζει να γράφει.

ΠΟΛ ΤΙΜΠΕΤΣ:

Αγαπημένη μου...

Έφτασε λοιπόν η μεγάλη στιγμή. Σε 60 λεπτά ο κόσμος όπως τον ξέρουμε θα τελειώσει. Και η ευθύνη έπεσε στα χέρια μου. Όμως θα τα καταφέρω! Είμαι σίγουρος. Δεν μπορώ και δεν πρέπει να αποτύχω. Η έκβαση του πολέμου εξαρτάται από εμένα. Νιώθω έτοιμος. Κι ευτυχώς δεν είμαι μόνος μου. Έτσι δεν είναι; Δε νομίζω να έχεις παράπονο... Μέχρι και το όνομά σου έδωσα στο αεροσκάφος. Δε σε ξέχασα ούτε σε μια τόσο σημαντική στιγμή.

(Κοιτάζει την οροφή του αεροπλάνου και πιάνει το κεφάλι του).

Δεν θα μπορούσα ποτέ να φέρω σε πέρας αυτή την αποστολή χωρίς εσένα... Τους το εξήγησα, πριν μου την αναθέσουν. Τους είπα: «Θα κάνω ότι θέλετε, όμως μόνο υπό έναν όρο: Να έρθει μαζί. Πάντα ήταν δίπλα μου.

(Τραβάει τον μοχλό απογείωσης. Οι μηχανές του αεροπλάνου αρχίζουν να μουγκρίζουν. Συνεχίζει να γράφει).

Και το δέχτηκαν. Άλλωστε το ήξεραν πως καλύτερο πιλότο από εμένα για αυτή τη δουλειά δεν θα μπορούσαν να βρουν.

(Γρίβει τα χέρια του).

Δε με νοιάζει πόσοι θα σκοτωθούν. Σημασία έχει μόνο να νικήσουμε. Μόνο η νίκη. Αυτό δε μου έλεγες πάντα; Πως μόνο οι νικητές προχωρούν στη ζωή; Και σήμερα εγώ, ο Πολ Τίμπετς, θα είμαι αυτός που θα κρίνει την έκβαση ενός Παγκοσμίου Πολέμου. Θα σε κάνω περήφανη κι απόψε. Πιο πολύ από ποτέ.

Θυμάμαι όταν σκότωσα για πρώτη φορά. Ήταν τότε που κατέρριψα εκείνο το γερμανικό μαχητικό. Δύο κολό-Ναζί ήταν μέσα και μόλις τους πέτυχα, έπεσαν σε δευτερόλεπτα κάτω στο έδαφος. Δεν πρέπει να έμεινε ένα τόσο δα κοκαλάκι για να τους κλάψουν.

(Δάκρυα κυλούν από τα μάτια του).

Και τότε πάλι εσένα είχα σκεφτεί. Είχα θυμηθεί εκείνο που μου είχες πει όταν κατετάγην: «Να μη δείχνεις ποτέ έλεος στον αντίπαλο. Το έλεος είναι για τους δειλούς.

Σε λίγο θα ξεκινήσω για τον πιο μεγάλο μου θρίαμβο... Μετά από σήμερα η ανθρωπότητα δεν θα είναι ποτέ ξανά η ίδια. Και εγώ θα έχω αλλάξει τον ρου της ιστορίας.

Το θυμάσαι; Δε στο έλεγα πάντοτε πως θα έρθει μια μέρα που θα καταπλήξω τα πλήθη; Θα το δεις... Όταν τελειώσω με αυτό, όλοι στην πατρίδα θα με βλέπουν στο δρόμο και θα με αποθεώνουν.

(Αφήνει το χαρτί από τα χέρια του και πατάει το γκάζι. Το αεροσκάφος αρχίζει να επιταχύνει. Ακούμε τις ρόδες να στριγκλίζουν πάνω στην πίστα).

Αυτό δεν ήθελες πάντα; Να γίνω μεγάλος και τρανός; Να μιλάνε όλοι για μένα; Ε, να που ήρθε η στιγμή που θα γίνει πραγματικότητα... Και το χρωστάω σε σένα. Σε σένα περισσότερο από κάθε άλλον. Χωρίς εσένα δεν θα βρισκόμουν σε αυτό το πιλοτήριο σήμερα. Θα ήμουν ένας αποτυχημένος. Τουαλέτες θα με έβαζαν να καθαρίζω. Όμως είμαι εδώ. Ο πρώτος των πρώτων. Εκείνος που θα τελειώσει τον πόλεμο.

(Το αεροσκάφος παίρνει ύψος και σύντομα ευθυγραμμίζεται. Πετά. Η απογείωση έχει ολοκληρωθεί).

Ξεκινάμε λοιπόν. Πάμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Είμαι έτοιμος. *(Σκοτάδι).*

Πάντα μέσα στο αεροσκάφος "Enola Gay". Ο Πολ Τίμπετς πετά προς τη Χιροσίμα. Δείχνει πολύ χαρούμενος. Έχει αρχίσει ξανά να γράφει και κάποιες στιγμές σταματά, κουνώντας τα χέρια του σα να διευθύνει ορχήστρα.

Δεν βλέπω την ώρα να φτάσω. Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρω να εκπληρώσω την αποστολή που μου ανατέθηκε. Και μπορώ να φανταστώ την ανταμοιβή που θα με περιμένει μετά. Χρήμα και παράσημα. Θα είμαι ένας ήρωας πολέμου. Πρότυπο για τα παιδιά. Όλα θα θέλουν να μου μοιάσουν. Σε λιγότερο από 60 λεπτά θα έχω φτάσει. Μακάρι να μπορούσα να πετάξω πιο γρήγορα.

(Πιάνει πάλι το κεφάλι του και σφίγγει για λίγο τα μάτια του. Ιδρώνει).

Μου φαίνεται απίστευτο...

Έρχεται κάποιος μια μέρα και σου λέει πως θα πας ν' αλλάξεις τον κόσμο. Και δε σε ρωτούν καν αν μπορείς να σηκώσεις στις πλάτες σου ένα τέτοιο βάρος. Κανείς. Σου αναθέτουν απλά μια αποστολή και περιμένουν να την φέρεις σε πέρας. Αν τα καταφέρεις, όλα υπέροχα. Θα ζεις σα να είσαι στον παράδεισο.

Αν όμως κάτι πάει στραβά; Ακόμα κι αν δεν είναι δικιά σου η ευθύνη, ακόμα κι αν το λάθος το έχει κάνει άλλος κι όχι εσύ, αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Εσένα θα ρίξουν στα σκατά. Θα σε βουτήξουν μέσα μέχρι τον πάτο. Και δε θα ξανασηκώσεις κεφάλι. Όλοι θα σε δείχνουν και θα λένε: «Αυτός είναι που ντρόπιασε τη χώρα μας. Που αμαύρωσε ένα ολόκληρο Έθνος». Κι ύστερα θα καταλήξεις στην καλύτερη ένας σιχαμένος μεθύστακας, που θα τα πίνει όλη μέρα. Και στη χειρότερη, άστεγος και ξεχασμένος. Ξεφτιλισμένος. Όλοι θα σε δείχνουν με το δάχτυλο... Παράδειγμα προς αποφυγή. Θα επιζητάς να ξεχαστείς, να μη σε θυμάται κανένας, αλλά δε θα είναι δυνατό...

(Πιάνει το πρόσωπό του και με τα δυο του χέρια. Κλαίει με λυγμούς. Σπαρακτικά).

Όμως δε θα αποτύχω. Η βόμβα θα πέσει στο στόχο της, θα κερδίσουμε τον γαμημένο τον πόλεμο και εγώ θα γυρίσω θριαμβευτής.

(Γελάει τρανταχτά).

Είναι πάντως λίγο αστείο αν το καλοσκεφτείς. Εντάξει εμένα μου έδωσαν τη δυνατότητα να αποφασίσω το όνομα του σκάφους. Αλλά τη βόμβα ήθελαν να την «βαφτίσουν» οι ίδιοι. Και τι όνομα της έδωσαν; «Little Boy». Μικρό αγόρι δηλαδή... Μα είναι ποτέ δυνατόν να δώσεις ένα τέτοιο όνομα στην πιο φονική βόμβα όλων των εποχών; Ειρωνικό δεν ακούγεται;

(Σταματά απότομα τη φράση του).

Για μισό λεπτό... «Little Boy»;

(Πιάνει το κεφάλι του και το σφίγγει με δύναμη. Το πρόσωπο του σκοτεινιάζει).

Δηλαδή εγώ;

Ναι, ΕΓΩ είμαι το «Little Boy». Και είμαι μέσα στην αγκαλιά σου.

Και πόσο ζεστά είναι μέσα εδώ. Πόσο όμορφα.

Κράτα με στην αγκαλιά σου γλυκιά μου. Κράτα με σφιχτά και μη μ' αφήσεις ποτέ.

Φοβάμαι μακριά από την αγκαλιά σου... Νιώθω απροστάτευτος...

(Δείχνει συγκλονισμένος από τη συνειδητοποίηση που μόλις έκανε. Τα έχει χαμένα. Προσπαθεί να παραμείνει ήρεμος. Δεν τα καταφέρνει όμως. Αφήνει από τα χέρια του το χαρτί. Πιάνει το κεφάλι του και το κρατά σφιχτά, λες και πρόκειται να φύγει από τη θέση του. Υποφέρει. Ανοίγει το παπούρι με το νερό που έχει πάνω του και ρίχνει νερό στο πρόσωπό του. Κλαίει γοερά, σπαρακτικά. Ουρλιάζει ακατάληπτες φράσεις. Σκοτάδι).

Σταθερά εντός του «Enola Gay». Ο Πολ Τίμπετς βρίσκεται τώρα σε παραλήρημα. Γράφει αργά. Το βλέμμα του θολό. Ο ιδρώτας τρέχει ποτάμι στο πρόσωπο του.

Είναι όλα τόσο ξεκάθαρα μέσα στο μυαλό μου. Εγώ το μικρό αγόρι, που του φόρτωσαν στις πλάτες του τη μοίρα του κόσμου όλου. Κι έβαλα τα κλάματα, μην αντέχοντας να σηκώσω το βάρος. Μέχρι που κατάλαβα ότι δεν είμαι μόνος μου. Μέχρι που συνειδητοποίησα πως βρίσκομαι μέσα στη ζεστή αγκαλιά σου.

(Χτυπάει με τα χέρια του το κεφάλι του. Ουρλιάζει).

Δε θέλω. ΔΕ ΘΕΛΩ. Δε γίνεται να φύγω από την αγκαλιά σου. Νιώθω τόσο ασφαλής μέσα σου. Τόσο όμορφα. Σ' αγαπώ και θέλουν να μας χωρίσουν. Όμως δε θα τους αφήσω. Στο υπόσχομαι.

Όπως κι εσύ ποτέ δε με άφησες μόνο. Βράχος πάντα ήσουν. Όταν έβλεπα εφιάλτη, όταν αρρώσταινα, όταν φοβόμουν που έξω λυσομανούσε η βροχή και ο άνεμος, εσύ με έπαιρνες στην αγκαλιά σου και τα ξέχναγα όλα. Με ηρεμούσες...

Και έχουν την απαίτηση να χωριστούμε. Όχι. ΟΧΙ. Δεν θα το κάνω.

Πρέπει να υπάρχει κι άλλος τρόπος να φέρω σε πέρας αυτή τη γαμημένη την αποστολή. Πρέπει να σκεφτώ... Δε γίνεται να μην υπάρχει κάποια άλλη λύση.

(Πιάνει για μια ακόμη φορά το κεφάλι του, αυτή τη φορά πιο σφιχτά από κάθε άλλη. Το βλέμμα του αλλάζει, γίνεται περισσότερο καθαρό).

Μα τι λέω;

Λίγο ακόμη έμεινε και φτάνουμε επιτέλους. Λίγο ακόμα και ο στόχος θα επιτευχθεί. Τι λες κι εσύ;

Θυμάσαι που μου διάβαζες τα βράδια για τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και μου έλεγες πως μια μέρα θα γίνω κι εγώ ένας γενναίος στρατιώτης και πως θα σκοτώνω τους εχθρούς της χώρας μας. Και πως εσύ θα βλέπεις τα

κατορθώματά μου και τα παράσημα που θα μαζεύω και πως θα είσαι περήφανη για μένα; Κι ύστερα με έπαιρνες μέσα στην αγκαλιά σου και με κρατάγες σφιχτά. Και μου έλεγες να μη φοβάμαι τίποτα. Και πως πάντα θα είσαι δίπλα μου. Ακόμα κι όταν δε θα βρίσκεσαι στη ζωή. Κι έλεγες την αλήθεια αγαπημένη μου. Ποτέ δεν ένιωσα την απουσία σου. Ήσουν πάντα εκεί για μένα. Όπως κανείς άλλος...

Όλα για σένα τα έκανα. Ό,τι κι αν έχω πετύχει στη ζωή μου, ό,τι αν πετύχω ακόμη, οφείλεται σε σένα και μόνο σε σένα. Σε λατρεύω.

(Το βλέμμα του θολώνει και σκοτεινιάζει ξανά. Βήχει. Φτύνει φλέματα. Κρύβει το πρόσωπό του κι ύστερα σφίγγει για μια ακόμη φορά το κεφάλι του).

Θέλουν οι μπάσταρδοι να μας χωρίσουν. Μας πως είναι δυνατόν κάτι τέτοιο; Δεν έχουν καθόλου καρδιά;

Δεν θα τους αφήσω όμως να μας χωρίσουν. Ακόμα κι αν πρόκειται να το πληρώσω με την ίδια μου τη ζωή. Όσο και να με βασανίσουν δεν πρόκειται να σε εγκαταλείψω ποτέ.

Είμαστε άλλο εμείς οι δύο. Εγώ έχω μόνο εσένα κι εσύ μόνο εμένα. Ο ένας τον άλλον. Και στο υπόσχομαι, στην ίδια μου τη ζωή. Δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να με πάρει μέσα από τα χέρια σου.

(Σηκώνεται και δίνει μια δυνατή γροθιά στην αριστερή πλευρά του αεροσκάφους. Κλαίει. Γελάει. Ξανακλαίει. Κάθεται και πάλι στη θέση του πιλότου. Σκουπίζει τον ιδρώτα από το πρόσωπό του).

(Σκοτάδι).

Ο Πολ Τίμπετς τώρα χαμογελάει. Το πρόσωπό του λάμπει. Δείχνει ευτυχισμένος. Φαίνεται να έχει ηρεμήσει από το προηγούμενό του παραλήρημα. Γράφει, πάντα.

Ατελείωτο μου φαίνεται το ταξίδι. Όμως από την άλλη νιώθω πολύ όμορφα μέσα στην αγκαλιά σου. Θα μπορούσα να μείνω για πάντα εδώ.

(Αφήνει το χαρτί από τα χέρια του. Κλείνει τα μάτια και πιάνει το κεφάλι του. Σηκώνεται, προχωράει λίγο προς τα πίσω και ύστερα ξαπλώνει στο δάπεδο, σε εμβρυακή στάση. Ιδρώνει. Τρέμει. Κλαίει).

Νιώθω πως καίγομαι από τον πυρετό. Είμαι σοβαρά άρρωστος. Φοβάμαι πως θα πεθάνω.

Που είσαι; Πονάω, πονάνε όλα μου τα κόκαλα. Δεν μπορώ άλλο. Δεν μπορώ.
Βοήθησέ με. Μόνο εσύ μπορείς.

(Απόλυτη σιωπή για λίγο. Σκοτάδι. Όταν τα φώτα ξανανοίγουν, ο Πολ δείχνει πιο ήρεμος).

Επιτέλους ήρθες. Με φρόντισες. Νιώθω ήδη καλύτερα. Βάλε μου κι άλλες κομπρέσες. Είναι τόσο δροσερές. Δεν καταλαβαίνω πια τον πυρετό.

Κάτσε κοντά μου. Μη φεύγεις. Χάιδεψε με.

Μια ίωση είναι μόνο και θα περάσει. Και μετά θα είναι πάλι όλα όπως και πριν. Θα είμαι μια χαρά και θα μπορούμε να πάμε βόλτα στην πόλη. Μαζί. Όπως πάντα...

Θυμάσαι; Που με έπαιρνες από πολύ μικρό και κάναμε εκείνους τους πανέμορφους περιπάτους στη λίμνη;

Πόσο βιάζομαι να τελειώσει αυτό το άσχημο όνειρο, να γίνω καλά και να ξαναπάμε εκεί. Οι δυο μας. Και να μου αφηγηθείς εκείνες τις ωραίες ιστορίες που μόνο εσύ ξέρεις να λες. Εκείνες για την ιστορία της χώρας μας.

Είμαι σίγουρος πως μεγαλώνοντας θα φανώ αντάξιός των ηρώων μας. Θα γράψω ιστορία. Μαζί θα γράψουμε ιστορία...

(Πάντα σε εμβρυακή στάση, ο Πολ αγκαλιάζει τον εαυτό του. Χαϊδεύει τα μαλλιά του. Φιλάει το χέρι του. Γελάει τρανταχτά).

Μείνε εδώ αγαπημένη μου... Μη φύγεις. Θέλω να κοιμηθούμε μαζί... Αγκαλιά. Θέλω να περάσω όλο το βράδυ μέσα σου.

Πες μου πάλι εκείνο το όμορφο νανούρισμα... Έλα... Θυμάσαι; Θέλω... Για λίγο... Να ηρεμήσω... Να ταξιδέψω... Μαζί σου... *(Ακούγεται το τραγούδι Goodnight My Love της Shirley Temple. Με τις πρώτες νότες το βλέμμα του ηρεμεί. Σιγά σιγά τα βλέφαρα του βαραίνουν. Κλείνει τα μάτια του, σα να κοιμάται. Σκοτάδι. Όταν επιστρέφει το φως, ο Πολ έχει σηκωθεί και κάθεται και πάλι στη θέση του. Μοιάζει πιο αποφασισμένος από ποτέ. Το βλέμμα του γυαλίζει. Σφίγγει τις γροθιές του. Ξαναρχίζει να γράφει).*

Πάντα ένιωθα όμορφα μέσα σου. Όλα είχαν αρχίσει πριν καλά καλά προλάβω να δω το πρώτο φως. Όταν ήμουν ακόμη μέσα στην κοιλιά σου. Ήταν τόσο όμορφη εκείνη η περίοδος. Θυμάμαι τα πάντα. Ένιωθα τόσο όμορφα όταν

ήμουν μέσα σου. Κι όταν έφτασε εκείνη η στιγμή που θα έπρεπε να ξεμυτίσω στον έξω κόσμο, δεν ήθελα. Ήθελα να μείνω εκεί για πάντα. Μέσα σε σένα.

Όμως δεν τα κατάφερα. Μ' έβγαλαν έξω φοβισμένο, θυμάσαι πόσο έκλαιγα, σχεδόν ούρλιαζα κι εσύ είχες τρομάξει τόσο. Νόμιζες πως κάτι είχε πάει στραβά. Οι γιατροί σε διαβεβαίωναν, αλλά εσύ δεν ηρεμούσες...

Όλα αυτά μέχρι που με έφεραν. Μόλις με κράτησες στην αγκαλιά σου, τα ξέχασα όλα. Ηρέμησα... Μέσα στην αγκαλιά σου. Μέσα σου...

Και κάπως έτσι φτάνουμε εδώ. Στην πιο σημαντική στιγμή της ζωής μου. Σε λίγη ώρα θα γίνω θρύλος. Ένας ήρωας πολέμου. Θα με σηκώνουν στα χέρια και θα ζητωκραυγάζουν. Για εμένα. Για εμάς...

Νιώθω σα να είμαι και πάλι μέσα στην κοιλιά σου... Ναι, είμαι μέσα σου και εκεί θέλω να παραμείνω. Μαζί θα πετύχουμε το στόχο. Μαζί θα τους χτυπήσουμε. ΜΑΖΙ...

(Αφροί βγαίνουν από το στόμα του. Μουγκρίζει. Αφήνει μια δυνατή κραυγή. Σκοτάδι).

Ο Πολ Τίμπετς έχει μόλις επικοινωνήσει μέσω ασυρμάτου με τους ανωτέρους του για να λάβει τις τελευταίες οδηγίες σχετικά με τη ρίψη της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα. Δείχνει θυμωμένος, μα παράλληλα και αποφασισμένος. Σφίγγει και δαγκώνει τα χείλη του, μέχρι να ματώσουν. Συνεχίζει να γράφει, σε έξαλλη κατάσταση.

Δε θέλησαν ούτε να μ' ακούσουν... Δεν μπόρεσα να τους αναφέρω την εναλλακτική λύση που σκέφτηκα. Θέλουν τα μουνόπανα να μας χωρίσουν... Να με ξεριζώσουν από την κοιλιά σου. Εγώ όμως ποτέ δε θα βγω μέσα από σένα... ΠΟΤΕ.

(Κλαίει γοερά. Βγάζει από την τσέπη της στολής του ένα φλασκί γεμάτο με ουίσκι και πίνει μερικές γουλιές. Τραβάει τα μαλλιά του, λες και θέλει να ξεριζώσει τις τρίχες από το κεφάλι του).

Κανονικά θα έπρεπε να άλλαζα πορεία και να μην έφτανα ποτέ. Να μην έριχνα τη βόμβα. Το ξέρω πως θα με κυνηγούσαν, αλλά θα προσγειωνόμουν σε κάποια ζούγκλα και δε θα με έβρισκαν ούτε στον αιώνα τον άπαντα. Έτσι θα ήταν το σωστό.

(Το βλέμμα του σκοτεινιάζει. Ξεροβήχει).

Αλλά από την άλλη, θέλω να κερδίσουμε αυτό τον πόλεμο όσο κι εκείνοι. Κι έχουμε φτάσει πια τόσο κοντά σ' αυτό. Ή μάλλον... *(διακόπτει απότομα τη φράση*

του, ξεροκαταπίνει). Εγώ είμαι αυτός που έχει φτάσει τόσο κοντά. Από μένα εξαρτάται η νίκη. Από μένα και μόνο... (δαγκώνεται, σκύβει το κεφάλι). Συγνώμη αγαπημένη. Από μας ήθελα να πω... (σφίγγει τη γροθιά του).

Γι' αυτό κι εγώ το αποφάσισα. Θα προχωρήσω με το εναλλακτικό μου σχέδιο. Ούτε θα μας πάρουν τη δόξα, ούτε και θα μας χωρίσουν. Θα μείνουμε μαζί μέχρι το τέλος. Εσύ κι εγώ, το μικρό σου αγοράκι.

(Πιάνει το κεφάλι του. Κλαίει. Γδέρνει τα μάγουλά του).

Δεν πρέπει να λυγίσω. Πρέπει ν' αντέξω. Ν' αντέξουμε... Από μικρό παιδί που ήμουν, όλοι είχαν μεγάλες απαιτήσεις. Και μόνο εσύ ήσουν υπομονετική. Το ήξερα καλά πως το όνειρο σου ήταν μια μέρα να γίνεις περήφανη για το αγοράκι σου. Όμως ποτέ δεν με πίεσες. Λες και το ήξερες πως δε θα σε απογοήτευα...

Μόνο εσύ με καταλαβαίνεις. Κανείς άλλος δεν το κατάφερε ποτέ...

Και τώρα να μαστέ μαζί, αγκαλιά, ο ένας μέσα στον άλλον, έτοιμοι για την πιο μεγάλη μας στιγμή. Όταν όλα θα έχουν τελειώσει, ο κόσμος θα μιλάει μόνο για μας. Θα είμαστε οι ήρωες που κέρδισαν τον πόλεμο. Θα μας στήσουν αγάλματα σε πλατείες...

(Χαμογελά πικρά. Πιπιλάει το δάχτυλό του).

Ωραίο δεν ακούγεται; Μόνοι μας κόντρα σε όλους και όλα. Μην υπακούοντας σε κανέναν...

Γιατί αυτό είναι το νόημα... Να κάνεις αυτό που εσύ θέλεις. Και όχι αυτό που πρέπει, ή που σου επιβάλλουν κάποιοι άλλοι, απλά επειδή έτυχε να βρεθούν με δύναμη στα χέρια τους.

Αν υπακούς τυφλά και πειθήνια σε ότι σου λένε, δεν πρόκειται ποτέ να πετύχεις κάτι σημαντικό στη ζωή σου. Μόνο οι θαρραλέοι προχωρούν. Αυτό δε μου έλεγες πάντα;

Θυμάμαι πως ήμουν ατίθασο παιδί. Ανυπάκουο. Σε όλους. Εκτός φυσικά από εσένα... Ποτέ δε σου έφερνα αντίρρηση. Γιατί ήξερα πως ό,τι κι αν μου έλεγες εσύ, ήταν το σωστό. Πάντα εγώ κι εσύ ήμασταν ένα. Δε μπορώ μακριά σου... ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ.

Νιώθω τόσο λίγος χωρίς εσένα. Μισός. Ατελής...

(Ουρλιάζει με λυγμούς. Καταρρέει. Σωριάζεται κάτω. Σκοτάδι).

Ο Τίμπετς βρίσκεται σε κατάσταση σοκ. Ο ιδρώτας τρέχει ποτάμι από το πρόσωπό του. Είναι ακόμα πεσμένος κάτω. Αρχίζει να χτυπά τα χέρια του. Ματώνουν. Σταματά. Κάθεται οκλαδόν κρύβοντας το κεφάλι με τα χέρια του.

Πρέπει να ηρεμήσω...

Σήμερα είναι η πιο μεγάλη μέρα της ζωής μου. Εγώ, ο Πολ Τίμπετς από το Πινόις των ΗΠΑ σήμερα θα γράψω ιστορία. Θα γίνω θρύλος (βγάζει τα χέρια από το κεφάλι και σηκώνεται όρθιος. Σφίγγει τις γροθιές του. Το πρόσωπο του φωτίζεται τώρα. Γελά δυνατά. Κάθεται και πάλι στη θέση του. Αρχίζει να γράφει ξανά).

Περίμενα πως και πως να έρθει ετούτη εδώ η μέρα. Άλλος στη θέση μου θα λύγιζε ξέροντας πως στα χέρια του κρατά τη μοίρα τόσων ανθρώπων. Άλλα εμένα δεν με νοιάζουν οι ζωές μερικών εκατοντάδων χιλιάδων. Καθόλου...

Τόλμησαν να μας αμφισβητήσουν και τώρα ήρθε η ώρα να πληρώσουν (σταματά απότομα τη φράση του. Το βλέμμα του παγώνει).

Είναι απίστευτο. Έχω γίνει σαν τον πατέρα μου. Που πάντα κοιτάζε το συμφέρον του. Δεν ήταν κακός άνθρωπος. Απλά πολλές φορές σκεφτόταν μόνο τον εαυτό του. Θυμάμαι τότε που είχε γκρεμίσει, χωρίς καν να με ρωτήσει το σπιτάκι που είχα φτιάξει για να παίζω στον κήπο, απλά και μόνο γιατί ήθελε να επεκτείνει το γκαράζ. Πόσο με είχε πληγώσει... Και προσευχόμουν να ήμουν πιο μεγάλος. Για να μπορώ να του αντιμιλήσω, να τον σταματήσω. Αλλά ήμουν απλά ένα μικρό αγοράκι, τι θα μπορούσα να κάνω; Όχι, δεν τον μισούσα. Αλλά με πόναγε που ποτέ του δεν με

καταλάβαινε. Ίσως αυτή τη στιγμή να ήταν καλό που τον θυμήθηκα. Για να βγει μια και καλή από μέσα μου.

Το γνώριζα πως δεν τα πηγαίνατε καλά αγαπημένη μου και πως ήθελες να φύγεις, αλλά έμενες μόνο για εμένα. Δε θα το ξεχάσω ποτέ αυτό. Τελικά πήρε την απόφαση να φύγει μόνος του. Πήγε στη γκόμενά του και τέλος...

Όμως πιάνω ακόμα μερικές φορές τον εαυτό μου να φέρεται σαν κι εκείνον. Δεν ξέρω γιατί συμβαίνει αυτό. Ίσως τελικά να μην μπορούμε να γλιτώσουμε από το βάρος των γονιών μας (σταματά και κοιτά φοβισμένος πίσω του).

Συγγνώμη... Δεν εννοούσα κάτι και για εσένα. Εσένα ποτέ δε σε ένιωσα ως βάρος. Σε έβλεπα πάντα σαν το άλλο μου μισό. Με συμπλήρωνες... Και γι' αυτό σε μια τέτοια σημαντική στιγμή, αποφάσισα να σε πάρω μαζί μου.

Μαζί θα τους εξαφανίσουμε τους κιτρινάρηδες... Θα μας θυμούνται για πάντα μετά από το σημερινό *(κοιτάζει προς τα πάνω)*.

Όχι δε θα δειλιάσω. Δε θα κάνω πίσω. Έτσι μου έμαθες. Να μη φοβάμαι τίποτα. Είμαι αποφασισμένος. Θα τους διαλύσουμε. Από σένα θέλω μόνο να με κρατάς στην αγκαλιά σου. Όπως πάντα...

Μέσα σου θέλω να είμαι. Βαθιά μέσα σου. Και να μη βγω ποτέ. Ποτέ, τ' ακούς;

Σ' αγαπώ. Σε λατρεύω...

Είμαι ερωτευμένος μαζί σου...

Από την πρώτη στιγμή που με κράτησες στα χέρια σου και με κοίταζες, από το πρώτο λεπτό που συναντήθηκαν τα βλέμματά μας, ήξερα πως είσαι η γυναίκα της ζωής μου.

Μα νομίζω πως κι εσύ το ίδιο ένιωθες για μένα. Ποτέ δε με πίεσες να κάνω οικογένεια.

Ναι, το ίδιο ένιωθες κι εσύ... Δεν ήθελες να φύγω από δίπλα σου. Ποτέ δεν το θέλησες αυτό.

Ερωτευμένοι από την πρώτη στιγμή. Αυτό ήμασταν... Και αυτό παραμένουμε. Αυτό θα είμαστε μέχρι το τέλος. Ο ένας μέσα στον άλλον. Εμείς οι δύο ένα σώμα. *(το σώμα του τρέμει, αρχίζει να έχει σπασμούς. Βογγάει. Μουγκρίζει. Σάλια τρέχουν από το στόμα του. Βγάζει μια κραυγή ηδονής. Είναι κατακόκκινος και με βλέμμα που γυαλίζει, αλλά παράλληλα ευτυχισμένος. Πιο ήρεμος πια)*.

Πόσο σε ήθελα... Πόσο ήθελα να με νιώσεις... Να με καταλάβεις...

Αγάπη μου.

(Γιάννει αποκαμωμένος το κεφάλι του. Κλαίει από χαρά. Σκοτάδι).

Ο Πολ Τίμπετς συνεχίζει την πτήση του. Δείχνει πιο ήρεμος τώρα. Φαίνεται πως προσπαθεί να θυμηθεί κάτι, αλλά δυσκολεύεται. Βγάζει ξανά από την τσέπη της στολής του το φλασκί με το ουίσκι και πίνει. Επιστρέφει στο γράμμα του.

Ίσως τελικά να μην ήμουν έτοιμος για αυτή την αποστολή...

Κι όχι γιατί μου λείπουν οι ικανότητες. Πάντα ο καλύτερος ήμουν, από την πρώτη μέρα που κατατάχθηκα.

Υπάρχουν στιγμές που φέρνω στο μυαλό μου τα χρόνια που ήμουν παιδί. Θυμάμαι τότε πως ο καλύτερος φίλος μου ήταν ένα κουταβάκι που είχα βρει στο δρόμο. Το κράτησα και το μεγάλωσα μόνος μου. Πόσα παιχνίδια είχαμε κάνει... Πόσες βόλτες είχαμε πάει. Με καταλάβαινε πριν καλά καλά πλησιάσω την πόρτα του σπιτιού και χάλαγε τον κόσμο από τη χαρά του. Και όταν πια έμπαινα μέσα, χοροπηδούσε ευτυχισμένο. Και πόσο είχα στενοχωρηθεί, όταν τόσο άδικα το είχαμε χάσει. Το είχε χτυπήσει ένα από τα ελάχιστα αυτοκίνητα που κυκλοφορούσαν τότε... Ακαριαίως θάνατος. Πόσο κλάμα είχα ρίξει εκείνη τη ημέρα... Και πόσο με πληγώνει, που δε μπορώ να θυμηθώ το όνομά που του είχα δώσει.

(Μένει σκεπτικός για λίγο. Ξύνη το πηγούνι του. Χαμογελά πικρά. Ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλό του).

Θυμάμαι τώρα και το αγαπημένο μου παιχνίδι. Μου το είχες πάρει δώρο στα πρώτα μου γενέθλια. Ήταν ένα αεροπλανάκι. Έπαιζα για χρόνια μαζί του και φαντασιωνόμουν πως ήμουν πιλότος και έσκιζα τους αιθέρες. Το ήξερα από μικρός ότι αυτό ήταν που ήθελα να κάνω. Και τα κατάφερα. Με μια διαφορά. Το όνειρο μου ήταν να πιλοτάρω ένα κανονικό αεροπλάνο. Με τους επιβάτες του, τις αεροσυνοδούς του και τα όλα του. Να γυρίζω τον κόσμο απ' άκρη σ' άκρη. Τα λάτρευα τα ταξίδια. Κι ακόμα τα λατρεύω. Αλλά τα πράγματα ήρθαν τόσο διαφορετικά.

(Το βλέμμα του σκοτεινιάζει. Δείχνει τρομοκρατημένος. Κοιτάζει προς το κοινό).

Πες μου, που πήγε αυτή η αθωότητα; Πως έχω φτάσει ως εδώ; Εγώ δεν πείραζα ούτε ένα τόσο δα μυρμηγκάκι. Και σήμερα ετοιμάζομαι να σκοτώσω εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους. Και όλα αυτά για έναν πόλεμο. Έναν πόλεμο που ούτως ή άλλως τον έχουμε κερδίσει. Πόσο περιττή διαδικασία...

(Κοιτάζει πίσω του).

Το ξέρω πως είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου πως θα γίνω ο καλύτερος στο είδος μου. Ο Νο1. Και τα κατάφερα. Όμως με τι τίμημα; Άλλαξα τον εαυτό μου, έγινα κάτι που δεν ήμουν. Και τώρα είναι αργά για να κάνω πίσω. Πολύ αργά.

(Η διάθεσή του αλλάζει ξανά. Δείχνει θυμωμένος. Χαστουκίζει δύο φορές τον εαυτό του. Το βλέμμα του αρχίζει και πάλι να γυαλίζει).

Μα τι μαλακίες είναι αυτές που κάθομαι και σκέφτομαι; Δεν μπορεί να τα πιστεώω στ' αλήθεια όλα αυτά...

Εγώ είμαι ο άνθρωπος που θα κρίνει την έκβαση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Κι εδώ δε χωρούν συναισθηματισμοί. Είμαι ο Πολ Τίμπετς και μ' αρέσει να σκοτώνω. Το απολαμβάνω. Είχα τη βία στο αίμα μου από μικρός. Μυρμήγκι έβλεπα στο χώμα και το έλιωνα με μανία. Και θυμάμαι κι εκείνο το κουταβάκι που είχα βρει στο δρόμο, μόλις το βαρέθηκα, πόσο ωραία είχα νιώσει πνίγοντάς το. Κι ύστερα ήταν εκείνο το αεροπλανάκι που μου είχες χαρίσει. Το ακούμπησα στο έδαφος και έριξα πάνω του μια πέτρα και το διέλυσα. Σαν σε βομβαρδισμό. Από μικρός ήθελα να γίνω πιλότος σε πολεμικό αεροσκάφος και να σκοτώνω κόσμο. Μ' αρέσει ο θάνατος. Μ' αρέσει να τον σκορπώ. Ηδονίζομαι. Το απολαμβάνω περισσότερο και από τον ίδιο τον πόλεμο.

(Γελάει σαρκαστικά).

Είμαι ο Σμήναρχος Πολ Τίμπετς και πάω να σκορπίσω το θάνατο.

(Σφίγγει τις γροθιές του και κουνά τα χέρια του σα να πανηγυρίζει. Γελά ξανά. Το βλέμμα του επικεντρώνεται στο πηδάλιο του αεροσκάφους. Το πιάνει και το κρατά σφιχτά. Γελά για μια ακόμη φορά. Σκοτάδι).

Πάντα μέσα στο πιλοτήριο του Enola Gay. Ο Πολ Τίμπετς δείχνει πιο αποφασισμένος από ποτέ. Το βλέμμα του όμως κενό, νεκρό. Ένας άνθρωπος χωρίς συναισθήματα. Χωρίς ουσιαστική επαφή με το περιβάλλον. Αφοσιωμένος στην αποστολή του, αλλά και στο γράμμα του, που συνεχίζει να το γράφει.

Το μόνο που με νοιάζει είναι η επιτυχία της αποστολής. Μόνο αυτό έχει σημασία. Να σκοτώσω... Να νικήσουμε...

(Σταματά απότομα τη φράση του και μένει για λίγο ακίνητος. Τα μάτια του σκοτεινά. Πιο πολύ από ποτέ. Σηκώνεται από τη θέση του, προχωράει προς τα πίσω. Γονατίζει. Τα χέρια του, μοιάζουν σαν να προσεύχεται. Κλαίει. Φέρνει το χαρτί μπροστά του και αρχίζει και πάλι να γράφει).

Φοβόμουν αυτή τη μέρα... Έτρεμα στην ιδέα πως θα ερχόταν η στιγμή που δε θα ήσουν πια μαζί μου. Που θα μου έφευγες. Δεν ήξερα πως να ζω μακριά σου. Μέσα στην αγκαλιά σου τα ξέχναγα όλα... *(Η φωνή του σπάει).*

Δεν μπορώ να καταλάβω πως συνέβη... Πως σε έχασα μέσα από τα χέρια μου. Ήταν ένα βράδυ σαν όλα τα άλλα. Είχα γυρίσει από το σχολείο, είχαμε φάει

μαζί όπως κάθε μέρα κι ύστερα πήγα να διαβάσω. Κι εσύ έκατρες στο σαλόνι για να συνεχίσεις το αγαπημένο σου βιβλίο. Μόλις τέλειωσα, ήρθα να σε βρω, να σου κάνω λίγη παρέα.

Τα είπαμε λίγο και ύστερα εσύ ξαναγύρισες στο βιβλίο σου. Κι εγώ απόμεινα να σε χαζεύω. Πόσο όμορφη ήσουν εκείνο το βράδυ... Με τα μακριά σου μαλλιά να πέφτουν πάνω στους ώμους σου λαμπυρίζοντας στο ημίφως... Με τα χεράκια σου να γυρίζουν αρμονικά τις σελίδες. Με το στήθος σου να ασφυκτιά μέσα στο στενό πουκάμισό σου...

Σε κοιτούσα και δε μπορούσα ν' αντισταθώ... Ένωθα πως με καλούσες να έρθω κοντά σου, έτσι όπως κάποιες στιγμές έριχνες το βλέμμα σου επάνω μου και μου χαμογελούσες γλυκά.

Ήθελα όσο τίποτε άλλο να χωθώ μέσα στην αγκαλιά σου και να μείνω εκεί για πάντα. Ήρθα και κούρνιασα μέσα σου. Δε μου το αρνήθηκες. Πόσο ευτυχισμένο με έκανες... Και τότε το τόλμησα. Σε φίλησα. Ένωσα τα χείλη μου με τα δικά σου.

Έδειξες ξαφνιασμένη... Εγώ συνέχισα να σε φιλάω. Στο λαιμό, στο πίσω μέρος των αυτιών, παντού...

Και τότε τα χάλασες όλα. Με απώθησες και μου έδωσες ένα δυνατό χαστούκι. Κι ύστερα με κοιτάξες θυμωμένα. Θόλωσα... Προσπάθησα να σε αγκαλιάσω και πάλι. Με ξαναχτύπησες, λέγοντας μου να συνέλθω.

Είμαι η μάνα σου μου είπες. Όμως εγώ δεν ήθελα να είσαι μόνο η μάνα μου. Ήθελα να είσαι ο κόσμος μου όλος. Και στο είπα.

Τρίτο χαστούκι. Η υπομονή μου εξαντλήθηκε. Όρμησα πάνω σου και σε άρπαξα από το λαιμό, λες και προσπαθούσα να σε πνίξω. Προσπάθησες να με απωθήσεις, αλλά ήμουν πιο δυνατός. Μέχρι που κάποτε μου παραδόθηκες και σε άφησα. Καθόσουν και με κοιτούσες απορημένη...

Ξαναμπήκα στην αγκαλιά σου κι έκατσα εκεί μέχρι το ξημέρωμα... Ακούγοντας εκείνο το νανούρισμα που τόσο γλυκά μου τραγουδούσες... Τότε... Εκείνη τη μαγική εποχή... Του μπουσουλήματος... *(Ακούγεται το Goodnight My Love της Shirley Temple. Χαμογελά ευτυχισμένος. Κλείνει τα μάτια του. Σιωπή).*

Από εκεί κι έπειτα δεν ξέρω τι έγινε. Θυμάμαι πως με ειδοποίησαν στο σχολείο ότι πέθανες κι έχασα τη γη κάτω απ' τα πόδια μου. Ανακοπή είπαν. Αλλά εγώ ποτέ δεν τους πίστεψα. *(Πιάνει το κεφάλι του. Αλληθωρίζει).*

Ποιος μπορεί να ήθελε να σου κάνει κακό; Ποιος σε πήρε μακριά μου; Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαστε μαζί. Οι δυο μας. Μόνοι. Σ' αγαπούσα. Σ' αγαπώ.

Εσύ όμως τα κατέστρεψες όλα.

(Φωνάζει, σχεδόν ουρλιάζει): ΓΙΑΤΙ ΓΑΜΩΤΟ ΜΟΥ;

(Επιστρέφει στο χαρτί).

Αφού αγαπιόμασταν.

Τώρα τι θα κάνω χωρίς εσένα; ΠΕΣ ΜΟΥ.

(Κλαίει σπαρακτικά, με λυγμούς. Τρέμει σύγκορμος. Σηκώνεται όρθιος. Κρύβει το πρόσωπό του. Γυρίζει προς την πλευρά του πιλοτηρίου. Αρχίζει να προχωρά τρεκλίζοντας προς τη θέση του, αλλά λίγο πριν φτάσει, πηγαίνει προς τ' αριστερά, γονατίζει ξανά και ξερνάει. Ύστερα σηκώνεται και πάλι και φτάνει αργά στη θέση του. Κάθεται. Σκοτάδι).

Ο Πολ Τίμπετς έχει φτάσει πια σχεδόν πάνω από τη Χιροσίμα. Σε λίγα λεπτά θα πρέπει να ρίξει τη βόμβα. Αμφιταλαντεύεται ακόμη αν θα πρέπει να ακολουθήσει τις εντολές των ανωτέρων του, ή αν θα βάλει σε εφαρμογή το εναλλακτικό του σχέδιο. Βρίσκεται σε υπερδιέγερση. Ξαναρχίζει να γράφει.

Έφτασα αγαπημένη μου...

Ο χρόνος πιέζει πια ασφυκτικά. Χρειάζεται να πάρω μιαν απόφαση. Το ξέρω πως πρέπει ν' ακολουθήσω τις εντολές που έχω. Αλλά ξέρω επίσης πως αυτό θα είναι ένα τεράστιο λάθος. Κάτι με σπρώχνει να κάνω αυτό που εξ αρχής έχω αποφασίσει.

(Κλείνει τ' αυτιά του, σα να θέλει να μην τον επηρεάζουν οι εξωτερικοί θόρυβοι. Κλείνει και τα μάτια του. Αυτοσυγκεντρώνεται. Γράφει πάντα).

Ποτέ δεν ήμουν καλός στα διλήμματα. Θυμάμαι την πρώτη μέρα που πήγα στο σχολείο. Την πρώτη φορά που βρέθηκα μακριά από το σπίτι μου. Μόνος, ανάμεσα σε αγνώστους.

Ήμουν εκεί στην είσοδο και στεκόμουν με τις ώρες. Το μάθημα είχε ξεκινήσει κι εγώ ακόμη δεν ήξερα τι να κάνω. Να πάω προς την τάξη, ή να κάνω μεταβολή και να γυρίσω στο σπίτι. Θα πρέπει να είχε περάσει περίπου η μισή μέρα, όταν κατάφερα διστακτικά να αποφασίσω επιτέλους...

Προχώρησα δειλά δειλά προς την τάξη και άνοιξα με χέρια τρεμάμενα την πόρτα. Μπήκα μέσα, είπα τ' όνομα μου και κάθισα βιαστικά στο πρώτο άδειο θρανίο που βρήκα μπροστά μου.

Μου πήρε πολύ καιρό να συνηθίσω πως από δω και στο εξής θα περναγα ένα μεγάλο μέρος της μέρας μου μακριά από το σπίτι μου...

Ποτέ μου δεν ήμουν ιδιαίτερα κοινωνικός. Δύσκολα έκανα φίλους...

Ένα φοβισμένο αγοράκι... Αυτό ήμουν...

(Το πρόσωπο του φωτίζεται).

Μόνο έναν φίλο κατάφερα να κάνω στο σχολείο. Τον έλεγαν Νικ. Περιθωριακός όπως κι εγώ. Γι' αυτό ταιριάζαμε αμέσως...

Πολλά απογεύματα μετά το σχολείο κάναμε κάτι μεγάλες βόλτες, που κατέληγαν όλες σε μια αλάνα κάπου κοντά στο σπίτι μου. Κι εκεί πια μας έπαιρνε η νύχτα να παίζουμε...

Ίσως ο Νικ να ήταν ο μόνος στην ηλικία μου που με καταλάβαινε... Θυμάμαι τα όνειρα που κάναμε, όταν θα μεγαλώναμε, να πετάζουμε μαζί. Εγώ κυβερνήτης κι εκείνος δίπλα μου.

Αυτό το όμορφο ξανθό αγόρι ήταν το μόνο που κατάφερε να με βγάλει από τη μοναξιά μου. Σαν όνειρο μου έρχονται τώρα οι στιγμές που περάσαμε μαζί. Ήταν πολύ όμορφα εκείνα τα χρόνια...

(Κοιτάζει προς τα δεξιά του. Το πρόσωπό του φωτίζεται. Αφήνει το χαρτί από τα χέρια του).

Νικ; Ήρθες; Τι όμορφη έκπληξη...

Με έφαχνες; Συγνώμη, ξέχασα το καθημερινό μας ραντεβού για παιχνίδι... Δεν ένιωθα πολύ καλά σήμερα...

Πόσο χαίρομαι που είσαι εδώ... Έλα... Πάμε να παίζουμε... Στην αλάνα μας... Μ' εκείνο το σαραβαλιασμένο αυτοκινητάκι... Που το έχουμε

μετατρέψει σε αεροπλάνο. Πάμε... Να γίνουμε πάλι πιλότοι... Να πετάξουμε ψηλά... Πέρα απ' το γαλάζιο τ' ουρανού... Οι δυο μας...

Ξέρεις τι; Λέω σήμερα να μείνουμε εδώ... Στην αλάνα... Να μη γυρίσουμε... Να κοιμηθούμε μόνοι... Μέσα στο σαραβαλάκι...

Ωραία ιδέα δε νομίζεις; *(Γελάει τσανταχτά).*

Το ήξερα πως θα συμφωνούσες. Θα περάσουμε τέλεια... Σήμερα λέω να κάνουμε ένα μεγάλο ταξίδι... Αυστραλία... Πάντα ήθελα να πάω εκεί...

Έλα... Βιάσου... Όλοι έχουν επιβιβαστεί... Είμαστε έτοιμοι για την απογείωση. *(Παίρνει στα χέρια του το μικρόφωνο του ασύρματου του σκάφους, χωρίς να τον βάλει σε λειτουργία. Χαμογελά).*

«Αγαπητοί επιβάτες, σας καλωσορίζουμε στην πτήση μας. Σήμερα ταξιδεύουμε για την Αυστραλία. Τη χώρα των καγκουρό. Σε περίπου 16 ώρες θα έχουμε φτάσει στο αεροδρόμιο του Σύδνεϋ. Ο καιρός προβλέπεται αίθριος. Από εμένα, τον κυβερνήτη Πολ Τίμπετς και τον συγκυβερνήτη Νικ Στόουν, ευχές για ένα όμορφο ταξίδι...».

Φύγαμε φιλαράκι...

(Ξαφνικά το πρόσωπό του σκοτεινιάζει. Ξανακοιτάζει στα δεξιά του. Δείχνει έντρομος).

Νικ; Όχι... Μη... Σε παρακαλώ... Μη φεύγεις... *(Κλαίει. Ξαναρχίζει να γράφει).*

Το θυμάμαι πολύ καλά εκείνο το γαμημένο απόγευμα... Φεύγαμε από το σχολείο... Για την αλάνα μας... Ανυπομονούσαμε... Ο Νικ χοροπηδούσε... Ήταν πολύ χαρούμενος... Ευτυχισμένος...

Φτάσαμε μπροστά στο δρόμο... Λίγα χιλιόμετρα μας χώριζαν... Από τη βάση μας... Σε μερικά δευτερόλεπτα θα σκίζαμε ξανά τους αιθέρες...

Και τότε...

Έγινε μπροστά μου. Δεν πρόλαβα... Δεν τα κατάφερα... Να το σταματήσω... Άκουσα μόνο τα φρένα να στριγγλίζουν... Ύστερα σιωπή... Έριξα μόνο μια ματιά... Στην ασφαλτο... Πηχτό αίμα... Έτρεχε... Κόκκινο... Από το κεφάλι του...

Υστερα δε θυμάμαι... Άρχισα να τρέχω... Μέχρι την αλάνα... Κι εκεί... Μπήκα στο σαραβαλάκι μας... Κι έμεινα μέσα... Μέχρι το ξημέρωμα... Κρυμμένος... *(Κλαίει με λυγμούς. Κρύβει με τα χέρια το κεφάλι του).*

Ο Νικ ταλαιπωρήθηκε για μερικές ημέρες στο νοσοκομείο, μέχρι που η καρδούλα του δεν άντεξε άλλο και σταμάτησε να χτυπά...

Δεν πήγα στην κηδεία. Δεν μπορούσα να το αντέξω. Για μια εβδομάδα είχα μείνει κλεισμένος στο δωμάτιό μου.

Κάποτε αποφάσισα να βγω. Κι ήταν σα να γύρισα ξανά στην προηγούμενη ζωή μου. Στις μέρες πριν το Νικ.

Ξανά μόνος. Ξανά κλεισμένος στο σπίτι. Κολλημένος απάνω σου αγάπη μου. Πίσω στο σκοτάδι.

Πως γυρνάς όμως στο σκοτάδι, όταν έχεις γνωρίσει το φως; Αν το κάνεις κινδυνεύεις να ζεις εκεί για όλη σου τη ζωή. Για πάντα. Μυρίζεις και σκυρπάς θάνατο. Κι αν ποτέ ξαναυπάρξει μια αχτίδα φωτός, κρύβεσαι για να μη σε δει και σε τυφλώσει...

(Σφίγγει τη γροθιά του).

Αρκετά. Πρέπει να πάρω μια απόφαση. Θα μείνω κρυμμένος για πάντα στο σκοτάδι, ή θα αφήσω το φως να με τυλίξει; Να με πλημμυρίσει...

(Πίνει λίγο ακόμα ούισκι από το φλασκί του. Το φτύνει πριν το καταπιεί. Κοιτάζει μόνο μπροστά. Ξέρει πως δεν έχει πια άλλο χρόνο. Η ώρα της απόφασης έχει φτάσει).

Νικ μου λείπεις... Πολύ... Σ' έχω ανάγκη...

(Εκτυφλωτικό φως στη σκηνή).

Ο Πολ Τίμπετς κοιτάει για μια τελευταία φορά το κουμπί μπροστά του που αν το πατήσει θα απελευθερώσει τη βόμβα και θα εξαφανίσει από το χάρτη τη Χιροσίμα. Έχει πάρει πια την απόφαση του. Δε θα το πατήσει. Κι ας ξέρει πως αυτό θα του κοστίσει την ίδια του τη ζωή. Είναι χαρούμενος. Νιώθει απελευθερωμένος. Κρατά πάντα το χαρτί στα χέρια του. Δεν έχει σταματήσει στιγμή να γράφει.

Δεν έχω νιώσει ποτέ πιο σίγουρος... Ξέρω καλά τι πρέπει να κάνω. Το αποφάσισα. Δεν θα πατήσω το κουμπί. Δε θα απελευθερώσω τη βόμβα. Όμως θα εκπληρώσω την αποστολή μου. Με άλλο τρόπο...

(Πιάνει το μέτωπο του και σκουπίζει τον ιδρώτα που έχει αρχίσει να τρέχει).

Δεν ήταν μια εύκολη απόφαση. Και δεν είναι το ότι διακυβεύεται η νίκη μας στον πόλεμο. Είναι ότι θα πρέπει να δώσω την ίδια μου τη ζωή...

Όμως δε με νοιάζει. Δε φοβάμαι να πεθάνω. Τον αγαπάω το θάνατο...

Νιώθω όμορφα όταν τον προσφέρω απλόχερα. Φαντάζομαι πόσο δυνατό συναίσθημα θα είναι να βιώνεις τον δικό σου...

Η αλήθεια είναι πως πολλές φορές έχω βρεθεί στην ίδια θέση. Να σκέφτομαι το θάνατό μου. Από μικρό παιδί ξεινήσαν αυτές οι σκέψεις. Και δεν έφυγαν ποτέ από του μυαλό μου μέχρι σήμερα...

Το είχα συλλογιστεί πολλές φορές να δώσω ένα τέλος...

Τότε στο σχολείο που ένωθα παρείσακτος, μετά, όταν πέθανε ο Νικ, ύστερα όταν έφυγε ο μπαμπάς και ξανά όταν έφυγες εσύ. Και πάλι όταν πρωτοπαρουσιάστηκα στο στρατό. Και ξανά στην πρώτη μου πτήση.

Πόσο περίεργο που μου ξανάρχονται αυτές οι σκέψεις τούτη τη στιγμή... Ίσως και να είναι η ιδανικότερη για να κλείσει ο κύκλος, δε συμφωνείς; *(Κοιτάει προς το κοινό)*.

Ναι, ήρθε η ώρα όλα να τελειώσουν. Το έχω αποφασίσει. Θα ριζώ το αεροπλάνο πάνω στην πόλη. Έτσι και την αποστολή που μου ανατέθηκε θα φέρω σε πέρας και

στην ασήμαντη υπαρξή μου θα δώσω ένα νόημα. Θα φύγω. Θα φύγω απ' αυτό τον κόσμο γιατί πλέον δεν έχει κάτι άλλο να μου δώσει. Ούτε κι εγώ σ' αυτόν.

(Πιάνει το κεφάλι του).

Μαζί θα τους τελειώσουμε και θα τελειώσουμε αγαπημένη μου... Κι ύστερα θα έρθω να σε βρω. Εκεί στο σπίτι μας. Με τον όμορφό του κήπο, με το σπιτάκι που είχα φτιάξει για να παίζω, με το αεροπλανάκι, με το κουταβάκι μου, με όλα...

(Ξαναπιάνει το κεφάλι του).

Θα φωνάξω και το Νικ, για να παίζουμε και πάλι όπως τότε. Στην αλάνα μας. Όλα θα είναι όπως και πριν. Η ζωή μας θα είναι και πάλι όμορφη όταν όλα θα τελειώσουν. Ο κόσμος όπως τον ξέρουμε δε θα υπάρχει πια, αλλά σίγουρα ο καινούριος που μας περιμένει θα είναι καλύτερος *(Καλύπτει τα μάτια με τα χέρια του)*. Πιο όμορφος... *(Χαμογελά ευτυχισμένος)*.

Κι εγώ θα είμαι πάλι εκείνο το μικρό αγοράκι. Αλλά αυτή τη φορά δε θα είμαι δειλός, ούτε φοβισμένος. Και το κυριότερο δεν θα χρειάζεται πια να σκοτώνω. Ίσως επιτέλους να πάψω να έχω την ανάγκη να σκορπάω απλόχερα το θάνατο. Ίσως ν' αρχίσω να τον φοβάμαι. Η ζωή μου θα έχει αποκτήσει νόημα. Για πρώτη φορά θα είμαι ευτυχισμένος. Θα ζω στο φως, δεν θα επιτρέπω πια στο σκοτάδι να με καλύπτει, να με πνίγει. Είμαι πια ένα βήμα μακριά από τη λύτρωση...

(Απ' τον ασύρματο ακούγονται οι τελευταίες οδηγίες. Θυμώνει. Εξοργίζεται. Διαγκώνει τα δάχτυλά του σαν λυσσασμένος).

Άντε στο διάολο. Σιάστε επιτέλους. Αφήστε με ήσυχο. Τέλος οι διαταγές. Τώρα θα μιλάω μόνο εγώ. Εσείς θα ακούτε...

(Ξαναρχίζει να γράφει)

Είμαι έτοιμος. Η στιγμή για την οποία προετοιμαζόμουν χρόνια έφτασε. Το τέλος είναι εδώ...

Αγάπη μου ετοιμάσου. Ήρθε η ώρα ν' ανταμώσουμε και πάλι.

(Ρυθμίζει τα όργανα ώστε το αεροσκάφος να πάρει πορεία προς τα κάτω. Είναι αφύσικα ήρεμος. Οι μηχανές μουγκρίζουν. Το αεροσκάφος αρχίζει να γυρίζει. Σκοτάδι).

Ο Πολ παίρνει πορεία προς τα κάτω. Αυξάνει την ταχύτητα του αεροσκάφους και κατευθύνεται με ορμή προς το έδαφος. Από τον ασύρματο ακούγονται τρομοκρατημένες φωνές. Ο Πολ όμως δεν νοιάζεται. Νιώθει πιο ανάλαφρος από ποτέ. Το μυαλό του έχει καθαρίσει πλέον. Γράφει ακατάπανστα.

Ήρθε επιτέλους η μεγάλη στιγμή λατρεία μου. Ήρθε η ώρα να βάλουν λίγο μυαλό αυτά τ' αρχίδια. Θεώρησαν πως θα χώριζαν ένα μικρό αγοράκι από την αγαπημένη του μητέρα. Έτσι νόμιζαν, αλλά έκαναν λάθος (τα μάτια του γυαλίζουν πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, βρίσκεται σε μια συνεχή υπερδιέγερση).

Τα καταφέραμε αγαπημένη μου. Εκπληρώσαμε το καθήκον μας. Αλλά με το δικό μας τρόπο. Πάμε μαζί στον παράδεισο. Μέσα από μια διαδικασία υπέρτατης ηδονής. Για να ζήσουμε μαζί. Να μην έχουμε κανέναν ανάγκη. Κανέναν. Τίποτα. Θα είμαστε μόνο εγώ κι εσύ. Ο ένας μέσα στον άλλον.

(Οι μηχανές του αεροσκάφους μουγκρίζουν όλο και πιο δυνατά. Ο Πολ κάνει με το χέρι του το σήμα της νίκης. Έχει μόνιμα ένα χαμόγελο ευτυχίας στο πρόσωπό του).

Όσο πιο πολύ βλέπω το έδαφος να πλησιάζει κατὰ πάνω μας, τόσο πιο όμορφα αισθάνομαι...

Είμαι έτοιμος να έρθω να σε βρω αγάπη μου. Το ξέρω πως με περιμένεις. Ήδη σε βλέπω να μου γνέφεις από μακριά. Μου χαμογελάς... Πόσο όμορφο χαμόγελο έχεις... Έτσι θέλω να είσαι. Έτσι να με κοιτάς. Όπως εκείνη την πρώτη φορά που με κράτησες... Την πρώτη φορά που το δέρμα μου ενώθηκε με το δικό σου. Αυτή την αίσθηση έχω και πάλι. Πως είμαι εκείνο το μικρό φοβισμένο αγοράκι που μόλις είχε αντικρίσει τον κόσμο και ένιωθε αδύναμο μπρος στο άγνωστο που απλωνόταν μπροστά του. Και τότε είδε μπροστά του μια γυναίκα, την πιο όμορφη γυναίκα όλου του κόσμου, την είδε με τα ίδια του τα μάτια, δεν ήταν παραίσθηση. Κι εκείνη το κράτησε μέσα στην αγκαλιά της και το κοιτάζε μ' αυτά τα τόσο εκφραστικά της μάτια.

Του υποσχέθηκε πως θα είναι πάντα εκεί, ότι και να του συμβεί. Και δεν έλεγε ψέματα.

Ναι την αλήθεια έλεγες λατρεία μου. Μανούλα μου. Πάντα ήσουν εκεί για εμένα. Πάντα αγάπη μου.

(Το αεροσκάφος είναι πια πολύ κοντά στο έδαφος. Ο Πολ μπλοκάρει το πηδάλιο για να πηγαίνει μόνο ευθεία. Αρχίζει σιγά σιγά να βγάζει ένα ένα τα ρούχα του. Μένει εντελώς γυμνός, εκεί καθισμένος στη θέση του πιλότου, δεμένος με τη ζώνη του. Δε θέλει να σηκωθεί. Θέλει να ζήσει τη στιγμή ως το τέλος. Γράφει πάντα, χωρίς σταματημό).

Είμαι έτοιμος αγάπη μου. Έτοιμος. Το αγοράκι σου έρχεται στην αγκαλιά σου. Μέσα σου. Και αυτή τη φορά το ξέρω πως δε θα χωρίσουμε ποτέ. Κανείς δεν μπορεί πια να μας χωρίσει.

(Χαϊδεύει το πρόσωπό του).

Δε με νοιάζει τίποτα άλλο... Μόνο εσύ μανούλα μου. Μόνο εσύ έχεις σημασία αγαπημένη μου. Ας πάνε να γαμηθούν όλα... Τι αξίζουν άλλωστε όλα αυτά μπροστά στην αγάπη. Μπροστά σ' έναν έρωτα σαν τον δικό μας. Όλα μοιάζουν τόσο μικρά απέναντι σε αυτό.

Έλα λατρεμένη μου, έλα κάτσε δίπλα μου. Έλα να παρακολουθήσουμε μαζί την καταστροφή του κόσμου όπως τον ξέραμε. Κι ύστερα θα είμαστε ελεύθεροι. Ελεύθεροι να ζήσουμε τον έρωτά μας. Εσύ κι εγώ. Οι δυο μας. Μαζί. Από τώρα και για πάντα. Έλα, δώσε μου το χέρι σου. Άσε με να νιώσω το απαλό σου δέρμα. Έλα αγαπούλα μου, μην αργείς.

(Ο Πολ πάντα στην καρέκλα του πιλότου, αφήνει για λίγο το χαρτί από τα χέρια του και τα απλώνει για να πιάσει τη μητέρα του που φαντάζεται πως είναι δίπλα του. Τη χαϊδεύει. Το βλέμμα του κενό. Το αεροσκάφος κατευθύνεται λυσσασμένο με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς το έδαφος. Ελάχιστα λεπτά απομένουν πριν την πρόσκρουση. Σκοτάδι).

Ο Πολ Τίμπετς λύνει τη ζώνη του. Κρατάει αντίσταση με τα πόδια του για να μην πέσει. Πάντα ολόγυμνος και το βλέμμα του κενό. Κάπου στο βάθος του όμως φαίνεται μια ικμάδα ευτυχίας. Από τον ασύρματο ακούγονται και πάλι τρομοκρατημένες φωνές. Τον χτυπά με το χέρι του και τον σπάει. Έχει γείρει το κεφάλι του δεξιά και κοιτά προς το μέρος που υποτίθεται πως κάθεται η μητέρα του. Παίρνει το χαρτί στα χέρια του και ξαναρχίζει να γράφει.

Σε λίγα λεπτά όλα θα έχουν πια τελειώσει αγάπη μου. Είμαστε μπροστά σε κάτι μοναδικό. Κάτι τέτοια συμβαίνουν μόνο μια φορά στα χίλια χρόνια. Κι εμείς έχουμε το προνόμιο να είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτή την τόσο θαυμαστή καταστροφή...

(Κοιτά πάντα δεξιά).

Έλα μωρό μου. Πάρε με στην αγκαλιά σου κι ας κάτσουμε να απολαύσουμε το τέλος του κόσμου. Αγκαλιασμένοι ως την αιωνιότητα. Έλα...

(Το βλέμμα του θολώνει. Κοιτά ξανά μπροστά του. Δένει και πάλι τη ζώνη στο κάθισμα. Για λίγο ακούμε μόνο τους ήχους της μηχανής).

Που είσαι λατρεμένη μου; Γιατί δεν έρχεσαι να με πάρεις αγκαλιά; Που χάθηκες; Που πήγες; Που έχεις εξαφανιστεί;

(Κλαίει με λυγμούς, σφίγγει τα δόντια του, τρέμει, για λίγο φαίνεται να συνειδητοποιεί την πραγματικότητα).

Γιατί έφυγες; Γιατί ρε γαμώτο; Γιατί μου το κάνεις πάλι αυτό;

Τα είχα ετοιμάσει όλα στην εντέλεια. Θα ήταν ένα τέλος μόνο για εμάς τους δύο. Θα το βλέπαμε ο ένας μέσα στον άλλον. Αλλά εσύ έφυγες. Ξανά. Και έχω μείνει εδώ μόνος μου να περιμένω τη λύτρωση...

Όμως ξέρεις; Βαρέθηκα να περιμένω. Κουράστηκα... Πάλι, την πιο κρίσιμη στιγμή με πρόδωσες...

Εγώ το μόνο που ήθελα είναι να είμαστε μαζί... Εσύ δείλιασες... Ξανά...

Δεν το χρειάζομαι αυτό... Δεν το θέλω...

Νιώθω πως βλέπω το ίδιο έργο ξανά και ξανά.

Χωρίς τέλος...

Εγώ να ενθουσιάζομαι... Να ετοιμάζομαι για σένα... Να κάνω σχέδια για μας...
Τα πάντα για να είμαστε μαζί...

Τόσα όνειρα... Κι εσύ να τα γκρεμίζεις... Να σε φέρνω δίπλα μου, σχεδόν να
σε αγγίζω.. Κι εσύ την τελευταία στιγμή ν' απομακρύνεσαι... Να φεύγεις...
Μακριά...

Να φοβάσαι ν' αφεθείς...

Το ξέρω πως το θέλεις... Όσο κι εγώ...

Δεν τολμάς να το παραδεχθείς ούτε στον ίδιο σου τον εαυτό. Όμως εγώ το
ξέρω καλά...

(Είναι κατακόκκινος. Βαριανασαίνει. Πνίγεται. Συνεχίζει όμως να γράφει).

Σε ελάχιστα λεπτά θα έχω περάσει στην άλλη πλευρά. Ήθελα αυτό να το
βιώνουμε... Μαζί...

Όμως τώρα ασφυκτιώ. Πνίγομαι. Δεν αντέχω να μείνω άλλο μέσα σου. Θέλω
να βγω...

Να λυτρωθώ επιτέλους...

Όλο αυτό ήταν ένα λάθος.

Ξέρω τι πρέπει να κάνω.

Δε θα σε αφήσω να με ξεφτιλίσεις για μια φορά ακόμη...

Θα μείνω μέσα σου μέχρι το τέλος... Θα σε πάρω μαζί μου στο θάνατο...

Στο νέο κόσμο που με περιμένει θα είμαι ελεύθερος.

Κι είμαι σίγουρος πως κάπου εκεί θα βρίσκεται ο Νικ. Εκείνο το μικρό
αγόρι... Το μόνο που φώτισε τη γεμάτη σκοτάδι ζωή μου...

Θα τον βρω και θα είμαστε πια ελεύθεροι να συνεχίσουμε το παιχνίδι μας. Από
εκεί που το αφήσαμε.

Ένας θαυμαστός καινούριος κόσμος. Μόνο για εμένα κι εκείνον...

Αντίο μάνα. Δε σε χρειάζομαι άλλο. Ήρθε η ώρα να σε βγάλω από μέσα μου.

Αντίο αγάπη μου...

Το αγοράκι σου...

(Αυτές ήταν και οι τελευταίες στιγμές του Πολ Τίμπετς. Το αεροσκάφος προσκρούει στο έδαφος και η βόμβα σκάει. Ο Πολ είναι πια νεκρός και όλα έχουν καταστραφεί. Στη σκηνή πέφτει σκοτάδι. Ακούγεται το τραγούδι Goodnight My Love της Shirley Temple).